

[Poul Møller.]

lem havde hørt efter, ville han dog være blevet klar over, at der blev sagt mere om boligstøttelovgivningen, om vor hensigt med byggelovgivningen, i oppositionens taler, end der blev sagt i hans tale, at der blev sagt mere om vore ønsker med hensyn til skattelovgivningen, end der blev sagt i regeringspartiernes taler, at vi sagde mere om den sociale lovgivning, at det stod mere tydeligt og klart, hvad vi ville i forsvarspolitikken, end det gjorde i regeringens taler, at det stod ganske klart, at vi mente, man måtte rejse problemet om arbejdsmarkedets forhandlingsmuligheder igen, medens det blev afvist af regeringen.

Ser man folketingsåret igennem, kan det ærede medlem heller ikke påstå, at der ikke har været nogen alternativ politik. Vi kunne nævne punkt for punkt, hvor der har været opstillet en alternativ politik, og her kan jeg f. eks. fremdrage vort eget forslag til folketingsbeslutning vedrørende skolelovgivningen, men man fastholder bare sin påstand om, at der ikke er noget alternativ. Vi har haft en politik på alle de områder, hvor regeringen i virkeligheden ikke har nogen, og dér, hvor man må vente på regeringens politik, har vi formuleret vor politik.

Hvad det nordiske økonomiske samarbejde angår, har jeg den opfattelse, at vi nu kan komme ind i en mellemfase som følge af det, der sker i Frankrig. Det var det, jeg sagde i går. Skulle det betyde, at der kommer en pause i de europæiske forhandlinger og de seks' union kommer til at kæntré, før den er blevet realiseret, skulle vi i hvert fald ikke lade Norden kæntré; så skulle vi bruge denne mellemfase til at sikre os, som jeg sagde, at vi, hvis der ikke kommer noget ud af det europæiske, har det nordiske, og så kan det leve videre. Jeg vil dog tro, at det ikke skulle være nogen ganske umulig opgave at forhandle os til rette og få det nordiske samarbejde formuleret sådan, at vi kan få arrangeret tilslutning til de europæiske samarbejdsformer, også en eventuel europæisk union. Det er dette sigte, vi må tage.

Om vi så skal udskyde planernes ikrafttræden, til vi har set, hvordan det går med det andet, er det muligt det ærede medlem har ret i, men for mig er det aldeles givet,

at hvis vi nu opgiver det nordiske, fordi der ikke sker noget med det europæiske, kommer vi aldrig nogen vegne, for der vil altid være politiske vanskeligheder i et eller andet land, som kan gøre, at man må suspendere forhandlingerne.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup var meget venlig over for statsministerens tale. Det kunne man også nok vente. Det ærede medlem syntes, det var en meget fyldig besvarelse, statsministeren havde givet; jeg havde egentlig nærmest tænkt mig at ville sige, det var en noget mager besvarelse, men sådan kan man altså se forskelligt på det. Lad mig derfor prøve på at finde nogle andre adjektiver til at karakterisere den.

Det var en rund tale, en blød tale og derfor en bred tale. Jeg tror, man må sige, at rund og blød og bred heller ikke er noget helt usædvanligt, når statsministeren besvarer spørgsmål. Ikke for ingenting er han tillige udenrigsminister, og som sådan skal man have et vist diplomatisk snilde, idet man skal prøve at udtale sig således, at man ikke er bundet af noget som helst senere. (*Stats- og udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Det gælder på mange områder!). Ja, det gælder på mange områder; jeg tror i hvert fald, statsministeren gør, hvad han kan for at efterleve denne diplomatiske grundsætning.

Det forekommer mig, at det må blive meget vanskeligt at forene statsministerens udtalelser om udenrigs- og forsvarspolitikken med den tale, som det ærede medlem hr. A. C. Normann holdt i går. Jeg synes, der var en så afgrundsdyb forskel på de to taler, at man næsten ikke kan forstå, at de begge to kommer fra regeringspartier. Vi har talt om, hvorvidt årsagen til den franske katastrofe var, at man ikke kunne handle inden for regeringerne, fordi disse flertalsregeringer, der var sammensat af flere partier, ikke kunne finde frem til en fælles politik dér, hvor det virkelig krævedes, men jeg tror ikke, at der i Frankrig i de 12 år, der er gået, har været en regering, hvor partierne har set så uens på landets udenrigspolitik, som det ærede medlem hr. A. C. Normann og den danske statsminister gør det. Jeg tror ikke, vi kan finde noget eksempel på en sådan uenighed inden for en regerings rammer om et lands udenrigspolitik, som vi ser her. Lad mig f. eks. nævne, hvad det ærede medlem hr. Erik